

Hồi 45

Cuộc Giao Đấu Ghê Hồn Giữa Hai Đại Ma Đầu

Tổng quản Vương Sĩ Bang cực kỳ hoang mang quay lại hỏi Kim Hạo:

- Kim quản sự! Gã là ai vậy?

Kim Hạo nét mặt xám ngắt đáp:

- Thuộc hạ không biết.
- Thu xác chết rồi lên đường!
- Còn đối phương thì sao?
- Gã không trốn thoát đâu.

Nhắc lại Cam Đường cấp người điên thẳng đường dong ruổi. Chàng nghĩ thầm:

- Gã này đã mê loạn tâm thần mà bản lãnh còn ghê gớm đến thế quyết không phải hạng tầm thường. Gã kêu Tây Môn Tung bằng sư phụ mà lại đòi giết lão thì nội tình hẳn có chi khuất khúc. Nhất là miệng gã lảm nhảm hai chữ “Võ Thánh” thì chắc vụ này có liên quan đến nhà mình. Thuật Kỳ Hoàng của bản môn tưởng chữa cho gã phục hồi chẳng lấy chi làm khó. Vụ bí mật này mình cần phải phanh phui cho rõ, nhưng còn phải chờ chữa cho gã điên khùng này khỏi bệnh loạn trí rồi sẽ tính.

Cam Đường vừa ngẫm nghĩ vừa chạy dài được chừng mười dặm thì một thị trấn đã xuất hiện trước mắt. Chàng nghĩ bụng:

- Mình cấp gã này vào thị trấn tất khiến người ta để ý. Vả lại không thể cấp gã đi hàng ngàn dặm về Thiên Tuyệt địa cung được.

Chàng liền đi thông thả lại.

Cam Đường đảo mắt nhìn hai bên đường thì thấy cách đó không xa có một tòa cổ miếu. Chàng liền rẽ vào.

Cam Đường vào đến trước miếu, coi phong cảnh thật hoang vu tiêu điều. Tường đổ ngói vỡ toàn một vẻ thê lương hiu quạnh.

Sau một chút do dự chàng khoa chân tiến vào. Nhưng chân trước vừa cất thì chân sau không nhúc nhích được. Chàng tưởng chừng như đang dấn thân vào một hố băng khí lạnh thấu tâm can.

Cam Đường hoang mang vô cùng. Những giọt mồ hôi lớn bằng hạt đậu từ trên trán nhỏ xuống.

Một tên Bạch Bào quái nhân đứng ngay trước cửa. Hắn rõ ràng là Tử Thần thứ hai và là chủ nhân Tử Vong Sắc Lệnh.

Cam Đường chạm trán Tử Thần trong trường hợp này là một chuyện bất ngờ không bao giờ chàng nghĩ tới. Tuy nhiên hẳn không phải là Tử Thần chân chính sáu chục năm về trước mà là kẻ đã được người vợ góa của Tử Thần tức Âm Ty Công Chúa Tôn Tiểu Hoa hóa thân cho làm Tử Thần để trả thù võ lâm. Chàng không có thù hằn gì với hắn. Giả tử không xảy ra vụ người điên thì việc chàng rút lui đã không thành vấn đề, nhưng gã điên dường như có mối liên quan với gia đình chàng, nên chàng không thể bỏ đó mà đi được.

Cam Đường ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết làm thế nào cho phải.

Cặp mắt Bạch Bào quái nhân chiếu ra những tia hàn quang lạnh lẽo tựa hồ soi thấu đến cả tâm can người ta.

Cam Đường nghĩ rằng nếu mình bỏ đi thì gã điên quyết không thể thoát thân được. Chàng nhớ lại lúc ở ngoài động Trường Âm đã bị kinh lực của Bạch Bào quái nhân làm rung động đến tâm mạch, khiến chàng phải một phen suýt chết thì không khỏi run lên.

Bạch Bào quái nhân cất tiếng the thé nói:

- Báo danh đi!

Cam Đường đánh bạo đáp:

- Khách qua đường.

- Hừ! Người có biết bản lệnh chúa là ai không?

- Chủ nhân giả mạo của Huyết Thiếp.

Bạch Bào quái nhân lộ vẻ kinh hãi vô cùng! Hắn cho là điều bí mật này khắp thiên hạ chẳng một ai hay. Không ngờ bị thằng lỏi chưa có tên tuổi gì nói huých toẹt ra. Hắn tiến lại một bước run lên hỏi:

- Mi nói cái gì?

Cam Đường lùi lại ba bước. Chàng vẫn chưa nghĩ ra được kế thoát thân, liền đồng dục nhắc lại:

- Tại hạ nói các hạ là chủ nhân giả hiệu của Huyết Thiếp.

Bạch Bào quái nhân mắt lộ sát khí, quát lên:

- Tiểu tử! Xem ra mi cũng không phải là hạng tầm thường.

Cam Đường vẫn ôn tồn nói:

- Các hạ dạy quá lời!

- Mi muốn chết cách nào đây?

- Tại hạ chưa muốn chết.

- Bây giờ mi hãy nói ra căn cứ vào đâu mà dám nhận định lão phu mạo nhận tên người?

- Việc Tử Thần bị giết sáu chục năm trước còn ai không biết?

Bạch Bào quái nhân nhắc lại câu hỏi:

- Mi... là ai?

- Khách qua đường!

Bạch Bào quái nhân ngơ ngác hỏi:

- Chẳng lẽ mụ còn chưa chết ư?

Cam Đường biết là ai rồi, nhưng vẫn giả vờ hỏi lại:

- Mụ là ai?

Bạch Bào quái nhân toàn thân run lên. Hắn lảo bảo dường như nói để mình nghe:

- Không thể được! Quyết nhiên mụ chẳng thể còn sống ở thế gian nữa. Nhưng miếu Vũ Hầu...

Cam Đường nhớ tới chuyện mình thổi ống tiêu để giải mối nguy ngập cho Cái Bang. Chàng làm bộ hững hờ nói:

- Người tính không bằng trời định.

Bạch Bào quái nhân đột nhiên gầm lên một tiếng quái gở rồi hỏi:

- Thằng nhãi kia! Nói rõ lai lịch mau!

Bất thành lình một tiếng tiêu rất nhỏ nổi lên lọt vào tai hai người. Tiếng tiêu này giống hệt tiếng tiêu trên núi Điện Thạch.

Cam Đường kinh hãi vô cùng, chàng lảo bảo:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ lại có việc kỳ quái đến thế ư? Âm Ty Công Chúa còn thoát chết được hay sao? Mất mụ đã dui mù thì dù có thoát chết cũng không bởi lông tìm vết mà đến đây được. Vậy tiếng tiêu này ở đâu mà ra? Dù ai khôn khéo đến đâu cũng không thể bắt chước đúng đến thế được!

Bạch Bào quái nhân càng kinh hãi hơn. Hắn dăm dăm nhìn ra ngoài xa, người run lẩy bẩy.

Cam Đường chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự nhủ:

- Bất luận là chân hay giả, mình không chạy đi thì còn đợi đến bao giờ? Bạch Bào quái nhân đang lúc hoài nghi khủng khiếp. Hắn mà ra tay tất ghê gớm lắm, mình khó lòng chịu nổi một đòn.

Chàng nghĩ như vậy rồi đem hết sức bình sinh thi triển thuật Truy Phong Hóa Ảnh xẹt đi nhanh như chớp.

Bạch Bào quái nhân nhảy xổ lại quát hỏi:

- Mi chạy đi đâu?

Cam Đường đã có thành kiến sợ sệt. Chàng không dám chạy trốn nữa liền quay trở vào trong miếu. Chàng thấy trước mắt có một cái giếng khô. Không suy nghĩ gì nữa chàng nhảy ngay vào. Hai chân vừa chấm đất chàng lại nhảy lên bám vào thành giếng.

Trong tay Cam Đường đã cấp một người mà chàng còn đề khí để bám vào thành giếng được thì công lực đó phải là hạng ghê gớm lắm mới có.

Bóng trắng lấp loáng trên miệng giếng rồi vụt đi. Chàng biết Bạch Bào quái nhân vọt theo đuổi mình, bất giác nhủ thầm:

- Thật là hú vía! Nếu không có cái giếng khô này, thị tuyền hấn còn trông thấy được thì khó mà thoát khỏi tay hấn.

Hồi lâu Cam Đường không thấy động tĩnh gì nữa, chàng chắc Bạch Bào quái nhân chạy đi theo hút tiếng tiêu, chàng liền hạ mình xuống đáy giếng. Trước tình trạng chưa rõ rệt, chàng không dám mạo hiểm nhảy lên.

Người điên bật lên tiếng ú ớ. Gã đã hồi tỉnh cự mạnh một cái, rời khỏi tay Cam Đường.

Cam Đường sợ gã hô hoán lên làm kinh động đến tai Bạch Bào quái nhân. Chàng vội điểm huyết rất nhanh cho gã ngã lăn ra rồi hôn mê ngủ thiếp đi.

Trên miệng giếng ánh sáng đã dần dần lu mờ, bức màn đêm bắt đầu buông xuống.

Cam Đường ngồi dưới đáy giếng, chàng nghĩ đến chuyện tiếng tiêu nổi lên một cách đột ngột thì rất lấy làm thắc mắc. Chàng nghĩ lui nghĩ tới mà không hiểu vụ này ra sao. Giả tử Âm Ty Công Chúa đã phá được cửa huyết động để ra ngoài, hay là mục đào tạo nên gã Tử Thần thứ ba nữa thì võ lâm thiên hạ tất nhiên lâm vào tình thế đại loạn, không thể nào thu thập lại được.

Bạch Bào quái nhân đã xuất hiện ở đây, hay là hấn có mối liên quan gì đến vụ phái Đồng Bách mất tích?

Cam Đường nghĩ tới chuyến đi này thành uổng công, định tìm gặp chưởng môn phái Đồng Bách là Vân Hán Nhất Ngạc Phàn Giang để hỏi dò hành tung Tam Mục lão nhân mà chẳng được việc gì thì không khỏi buồn rầu chán nản. Bất giác chàng buông một tiếng thở dài.

Nhưng chàng lại nghĩ tới việc gặp được cha con Ma Mẫu một cách bất ngờ ở núi Đồng Bách và biết rằng Ma Vương đã chết rồi. Tuy chưa trả xong những mối ân cừu, nhưng cũng đã biết được chỗ ở kẻ thù và như vậy chuyến đi này cũng không phải là vô ích.

Chàng trông lên miệng giếng thì trên trời đã có ánh sao lấp lánh, ngày đã về đêm. Cam Đường vẫn để gã điên nằm dưới đáy giếng rồi thận trọng nhảy ra ngoài.

Đột nhiên chàng nghe thấy trong ngôi cổ miếu có tiếng nói.

Chàng động tâm liền rón rén đi vào. Chàng nhìn qua khe cửa sổ thấy giữa điện đốt một đồng lửa. Dưới ánh hỏa quang, chàng trông rõ mười mấy gã khất cái đầu bù tóc

roi, mặt mũi lem luốc. Chàng thấy họ đương bao vây một cái gì liền nhìn kỹ lại thì ra đến hai chục xác chết.

Trước tình cảnh này, Cam Đường cực kỳ kinh hãi. Chàng lảo bầm:

- Đây là nơi tụ tập của đệ tử Cái Bang. Chắc gần hai chục nạn nhân này đã bị Bạch Bào quái nhân hạ thủ và bọn đệ tử Cái Bang đang lo liệu chôn cất cho đồng bọn.

Trong đám này có một lão cái mặt đen người gầy còm và cao nghệu, mặt đầy vẻ bi phẫn, ngồi bên đống lửa. Lão lấy trong lưng ra dấu hiệu bốn nút. Cam Đường biết lão ở địa vị hương chúa hay đàn chúa trong một phân đà Cái Bang.

Cam Đường xúc động tâm linh, chàng tưởng đến gã điên nằm dưới đáy giếng. Chàng băn khoăn trong dạ vì chưa có cách nào xếp đặt cho gã được. Chàng không biết phép chữa bệnh điên cho gã, mà trong lúc đột ngột này chàng lại không thể liên lạc ngay được với người bản phái. Chàng tính rằng nếu mình tạm giao gã được cho người Cái Bang trông nom là hay nhất.

Cam Đường nghĩ vậy đã toan xuất hiện thì đột nhiên phía sau có người hắng giọng...

Chàng giật mình kinh hãi, vội ngưng tụ công lực vào hai bàn tay rồi từ từ xoay mình lại, bất giác bật lên tiếng la hoảng:

- Ủi chao!

Trước mắt chàng cách chừng hai trượng, Bạch Bào quái nhân đã đứng đó không hiểu từ lúc nào. Cặp mắt hấn trong đêm tối sáng lóe như hai vì sao.

Tiếng chàng la hoảng làm kinh động đến quần cái trong miếu. Lão cái bốn nút cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ở đâu đến?

Cam Đường nghĩ thầm:

- Nếu quần cái đều xuất hiện thì quyết nhiên không tránh khỏi độc thủ của Bạch Bào quái nhân.

Cam Đường đành tạm thời không nghĩ gì sự yên nguy sống chết riêng của bản thân mình nữa. Chàng cố ý lớn tiếng:

- Tử Thần!

Lập tức trong điện nổi lên những tiếng la hoảng rồi im phăng phắc. Chắc là bang chúng đã nghe tiếng mà trốn hết rồi.

Bạch Bào quái nhân nhìn Cam Đường chòng chọc không chớp mắt. Dường như hắn chưa định hành động gì với quần cái. Nếu hắn chân tâm muốn hạ sát bọn họ thì mọi người Cái Bang dù có chấp cánh cũng khó lòng trốn thoát được. Hắn vừa thấy Cam Đường cấp người trốn chạy, nên rất để ý đến chàng.

Bạch Bào quái nhân xuất hiện khiến cho làn không khí đầy vẻ khủng khiếp.

Cam Đường tưởng Bạch Bào quái nhân bỏ đi rồi, ngờ đâu hắn còn quay trở lại. Chàng nhìn tên ác ma khủng khiếp mà sợ run lên.

Bằng một giọng lạnh lẽo như người chết, Bạch Bào quái nhân cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Gã kia đâu rồi?

Cam Đường nghe đối phương hỏi vậy thì vừa kinh hãi vừa nghi hoặc. Chàng không hiểu tại sao đối phương lại hỏi đến con người điên đó làm chi chớ. Chàng tưởng chỉ có bọn Ngọc Điệp Bảo là muốn truy nã gã, chứ gã không liên quan gì đến Bạch Bào quái nhân.

Chàng đánh bạo hỏi lại:

- Các hạ hỏi ai?
- Người mà người vừa cấp đi đó!
- Các hạ muốn kiếm hắn hay sao?
- Đừng rườm lời nữa! Hắn đâu!
- Hắn chết rồi!
- Vậy xác hắn đâu?
- Tại hạ liệng đi rồi!
- Mi phải dẫn bản lệnh chúa đi coi.

Cam Đường hững hờ đáp:

- Tại hạ không được rảnh.
- Thằng lỏi này! Mi phải chết.

Bạch Bào quái nhân chưa dứt lời thì một luồng kinh phong quái dị đã xô tới trước mặt Cam Đường.

Cam Đường đã biết bản lĩnh của đối phương, chàng không dám đương đầu với luồng kinh phong ấy, liền thi triển thuật Truy Phong Hóa Ảnh lạng người đi để né tránh. Thân pháp chàng đã mau lẹ, nhưng Bạch Bào quái nhân còn mau lẹ hơn. Luồng kinh phong thứ hai lại xô tới mãnh liệt. Cam Đường không thể né tránh được nữa.

Luồng kinh phong vừa chạm vào người, Cam Đường cảm thấy tâm thần chấn động, chân khí tiêu tan. Chàng ngã quay ra, nhưng vẫn chưa mất hết tri giác. Hiển nhiên Bạch Bào quái nhân không muốn cho chàng chết ngay.

Võ công phái Thiên Tuyệt kỳ bí khôn lường. Sinh cơ không bao giờ bị tuyệt diệt hết, nên cái chết không thể uy hiếp được. Trừ phi bị chặt chân tay, không thì chẳng bao giờ mất mạng.

Bạch Bào quái nhân nghe bộ rằng khủng khiếp ra cười gằn một tiếng rồi hỏi:

- Vụ tiếng tiêu đó là nghĩa làm sao?

Cam Đường giả vờ ngờ ngác hỏi lại:

- Tiếng tiêu... Tiếng tiêu nào?

- Mi đừng giả vờ ngơ ngẩn nữa.

Cam Đường buông thông:

- Không biết!

Sự thực thì Cam Đường cũng không hiểu tiếng tiêu nào đã khiến cho Bạch Bào quái nhân hốt hoảng chạy đi. Nhưng giả tử không có tiếng tiêu vừa rồi thổi lên đột ngột thì gã điên đã mắc vào độc thủ của Bạch Bào quái nhân rồi.

Bạch Bào quái nhân hỏi lại:

- Mi không biết thực ư?

Cam Đường vẫn đáp:

- Không biết là không biết chứ còn thật với giả gì?

Bạch Bào quái nhân trợn mắt lên nói:

- Giỏi lắm! Mi không biết cũng không sao, nhưng là người thứ nhất dám ăn nói cứng rắn với bản lệnh chúa. Trước mắt ta mà còn trốn thoát được mi cũng là người đầu tiên. Bây giờ mi hãy nói rõ lai lịch đi.

Cam Đường nghiêng rằng hỏi:

- Các hạ tưởng tại hạ chịu nói ra ư?

- Phải nói chứ!

- Nếu vậy thì các hạ lầm rồi. Miễn thứ cho tại hạ không thể tuân mệnh được.

- Mi... dám...

- Có chi là dám với chẳng dám, các hạ muốn giết thì cứ hạ thủ đi!

- Ô! Mi muốn chết nhưng không phải dễ đâu. Nếu mi không nói thực thì đừng hòng chết một cách sung sướng.

- Các hạ thất vọng mất rồi.

- Lời bản lệnh chúa đã nói ra thì trên thế gian không ai dám kháng cự.

Cam Đường đồng dạc đáp:

- Kể làm điều bất nghĩa tất nhiên phải chết. Các hạ đã làm cho quỷ thần cũng căm phẫn thì cái ngày mặt vận chẳng còn bao xa nữa.

Trong khoảnh khắc lời qua tiếng lại này, công lực Cam Đường đã nhờ tâm pháp của bản môn chuyển vận mà khôi phục lại được. Nhưng chàng không dám vọng động mà còn phải chờ cơ hội.

Bạch Bào quái nhân bật lên tràng cười ha hả nói:

- Tiểu tử! Bản lệnh chúa đã mang ngoại hiệu là Tử Thần thì làm gì có ngày mặt vận?...

Cam Đường lạnh lùng đáp:

- Đó chẳng qua là lời nói để tự dối mình.

Bạch Bào quái nhân gặng hỏi:

- Mi có nói hay không thì bảo?
- Không!
- Bản lệnh chúa muốn phá thể lệ một lần...
- Sao?
- Để mi sống mà xé nát ra từng mảnh.

Cam Đường bất giác hồn vía lên mây, vì nếu chàng bị phân thân thì nhất định phải chết. Mồ hôi trán chàng nhỏ giọt. Chàng tin rằng lão ma đầu này nói sao là làm được thế...

Bạch Bào quái nhân nhìn mặt chàng hỏi:

- Mi sợ rồi phải không?
- Hừ!

Cam Đường chỉ còn hy vọng tiếng tiêu lại nổi lên. Nhưng nó đã là kỳ tích thì chỉ phát hiện một lần, chẳng bao giờ có hai được. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu quả đêm nay mình chết về tay Bạch Bào quái nhân thì thật không nhắm mắt được.

Vì ân cừ chưa trả, chàng chẳng cam tâm chịu chết. Nhưng cái hy vọng sống còn của chàng lại mong manh như ngàn cân treo đầu sợi tóc. Chàng đã trải qua mấy lần tử kiếp nhưng lần này thì chàng chắc là mạng sống của mình phải kết thúc.

Bạch Bào quái nhân mắt lộ sát khí. Hắn tiến lại vươn tay ra chụp xuống Cam Đường...

Cam Đường bề ngoài tuy không nói gì mà cũng không nhúc nhích, nhưng song chưởng của chàng đã vận chân nguyên đến tột độ để chuẩn bị phản kích đối phương một cách đột ngột.

Bạch Bào quái nhân vừa sờ đến áo Cam Đường thì bất thành linh một thanh âm lạnh lẽo như từ dưới địa ngục phát ra khiến người nghe phải ớn da gà. Thanh âm đó nói:

- Tử Thần! May lại gặp đây!

Bạch Bào quái nhân giật mình thu tay về, hắn quay đầu lại thì thấy một lão già gầy khẳng gầy kheo, râu tóc bạc phơ, mặt mũi hung dữ đứng cách chừng hai trượng. Những tia mắt xanh lè lấp lánh của lão khiến người nhìn thấy tưởng chừng như ma quỷ hiện hình.

Cam Đường đưa mắt nhìn ra cũng sợ run tự hỏi:

- Người này là ai mà dám đến kiếm Tử Thần?

Hai bên trợn mắt nhìn nhau hồi lâu, Bạch Bào quái nhân cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ở đâu?

Lão già gầy đét vẫn cất giọng lạnh lẽo như tiếng ma dúi đáp:

- Bây giờ chưa đến lúc lão phu thông danh báo tính.

- Ông bạn đến đây là có ý gì?

- Đòi nợ!

- Đòi nợ ư? Ha ha! Ông bạn dám đến đòi nợ bản lệnh chúa thì thật là một kỳ nhân trong thiên hạ! Ông bạn đòi nợ gì?

- Nợ máu!

- Thử nói nghe!

- Chưa đến giờ!

Những câu trả lời danh thép của lão khiến người nghe phải lạnh gáy.

Cam Đường nghĩ thầm:

- Lão này dám ngang nhiên đến đòi nợ Tử Thần thì quyết không phải hạng tầm thường.

Bạch Bào quái nhân tức giận đến cực điểm, hấn xẵng giọng:

- Ông bạn nên nói rõ đi là hơn.

- Tại sao vậy?

- Bản lệnh chúa e rằng không còn cơ hội nào để mở miệng nữa.

- Chưa chắc!

- Thế thì nộp mạng đi!...

Bạch Bào quái nhân chưa dứt lời, đột nhiên mồm miệng cứng đờ. Hai tay hấn để trước ngực chưa kịp phóng ra hấn đã đứng ngay như pho tượng đá rồi không nhúc nhích được nữa.

Lão già gầy đét hai chân vẫn đứng yên, song chưởng tựa hồ thủ thế sắp nghinh địch. Thái độ của lão rất kỳ dị, trông chẳng có gì là đẹp mắt, nhưng khí thế ra chiều lấn át đối phương.

Cả hai người tựa như bị ma ám, mắt cũng không chớp.

Cam Đường rất lấy làm kỳ, hết nhìn Bạch Bào quái nhân lại nhìn lão già khô đét.

Hồi lâu, lâu lắm, chàng mới nhìn ra chỗ ảo diệu thế đứng của lão già khô đét rất kín đáo không một chút sơ hở. Đó là hiện tượng của một tay bản lãnh cực kỳ cao thâm. Bạch Bào quái nhân muốn đánh vào chỗ nào cũng không được và bất luận hấn dùng chiêu thức gì để tấn công cũng chẳng ăn thua, mà còn lập tức bị đòn trí mạng của đối phương phản kích.

Từ ngày Bạch Bào quái nhân xuất hiện, đây là lần thứ nhất hấn gặp phải tay cao thủ tuyệt đỉnh. Có lẽ lão già khô đét này là tay kinh địch duy nhất của Bạch Bào quái nhân.

Trong thiên hạ mà còn có tay cao thủ đương đầu với Bạch Bào quái nhân thì thiệt là một điều không ai nghĩ tới.

Lão già khô đét đã nói trước là đến để đòi nợ máu, dĩ nhiên phải đi đến chỗ kẻ sống người chết. Sở dĩ lão không báo danh trước mà cũng không nói rõ nguyên nhân chắc là vì lão chưa nắm chắc được phần thắng, nên lão già khô đét này có thể hạ sát được Bạch Bào quái nhân thì từ đây thiên hạ thái bình.

Cam Đường quên hết mọi nguy hiểm, bất giác chàng đứng phắt dậy. Chỗ chàng đứng ở ngang mé sau Bạch Bào quái nhân, gần kề gang tấc. Giả tỷ chàng động thủ một cách đột ngột mà Bạch Bào quái nhân đang mãi để hết tâm trí vào lão già thì tất hẳn phải chết ngay không còn nghi ngờ gì nữa.

Cam Đường xoay chuyển ý nghĩ rất mau, lăm le chỉ muốn động thủ. Chàng tính rằng mình ra chiêu không cần dùng toàn lực mà chỉ vận đến năm thành đánh ra là đủ tiêu trừ đại họa võ lâm. Thật là cơ hội nghìn năm một thuở.

Nhưng, lại một luồng ý nghĩ khác ngăn trở Cam Đường. Chàng nhớ tinh thần võ đạo thì chẳng kể đối phương là tay đại ma đầu, cùng hung cực ác đến đâu cũng không nên nhân lúc người ta không đề phòng mà hạ thủ. Đó là một điều tối kỵ đối với những kẻ sĩ theo đường chính đạo.

Mặc khác chàng xem chừng lão già khô đét cũng không phải hạng thiện lương. Hành động trừ con sói để đón con hổ cũng là trí. Huống chi Bạch Bào quái nhân lại không phải là Tử Thần thật, bên trong chắc còn có những điều bí mật ghê gớm. Cứ tình hình này mà xét thì mình cũng không thể nào địch được lão già gầy đét. Nhúng tay vào chuyện ân oán của người khác cũng là điều tối kỵ trong võ lâm.

Cam Đường suy tính rồi từ từ lùi ra xa mấy bước.

o O o